

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΠΙΟΝΙΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ήταν βαρέα. Καμιά πνοούλα δεν άνασσε από πουθενά. Πέρα μακριά από το βάθος του δρόμου έφτανε κάθε τόσο δλο και πιο δυναμμένο το μοιγκρισμα της βροντής...

Ο Πέτρος Μπιτούι κατοχυρωσμένος και με τὰ δόντια σφιγμένα κούταζε απόμα με κάποια άμυθη έλπίδα την άγέλαδα του που οι σπασμοί της τελευταίας άγωνίας σπάραντα τόν κορμί της. Η όρηγή του κατά της Μοιρας, που τώρα τελευταία τόν χτυπούσε άλόπητα, τόν έκανε σαν μανιακό. Έβαψα όμορσε με λίσσα

και έδωσε μια δυνατή κλωτσιά στο ψόφιο κείν έξω, σαν ιθθέλα με τὸ άναγκάση να σηκωθεί. Τή στιγμή εκείνη έφτασε η γυναίκα του, η Νανέττα με τὸ μικρό τους Γιαννάκη, ένα άγοράκι μόλις τριών χρονών.

— Λοιπόν; ρώτησε με άγανία η Νανέττα. Ο Πέτρος σήκωσε τούς όμους του, χωρίς να ειπή τίποτα και της έδειξε τὸ άκίνητο ξώο. Ο Γιαννάκης πλίστασε τόν πατέρα του και άπορώτησε για τὸ σοβαρό φόρο τών γονέων του, ρώτησε: — Κοι άτα, μπαμπά, η άγέλαδα μας; Πές μου, μπαμπά. Μά ο Μπιτούι λυσώφιντα από την άγανάκτησή του άρπασε με τὰ δυό του χέρια τὰ μαλλιά του και σφύριξε:

— Άχ! Θεέ μου! Τελείωσαν όλα! Τίποτα δεν θα μὰς άπομείνει πια, τίποτα!

Δέκα ήμέρες πριν τόν είχε έπισκεφθεί ένας κλητήρας, ο όποιος του πήγε ένα χορτί να πληρώσει στο Φραγκίκο Μορναν ξη χιλιάδες φράγκα που τὸυ χροστούσε. Τὰ χρέηματα αυτά τὰ είχε δα-

βαισειτε πρό τριών ετών, ο Πέτρος, από τὸ Μορναν για ν' άγοράση την άγροικία της «Καρυδιάς» όπως λέγονταν. Όταν άγόρασε τὸ σπίτι με τὰ χωράφια όλόγυρα, η γή ήταν όλοσδιόλου άγονη, γιατί ο προκάτοχος δεν την καλλιεργούσε ποτέ του. Μά ο Πέτρος, άνθρωπος πολύ γερός και δουλευτής, είχε πεποίηση στον έαυτό του και ήταν βέβαιος πως σε λίγο καιρό θακανε γονιμώτατη τη γή αυτή και θα πληθωνε πολύ γλήγορα τὸ χροσός του. Στην άρχή όλα πήγαιναν καλά, μα όστερα ήρθαν κακές, δύστυχε χρονιας και ο Πέτρος δεν μπόρεσε να βγάλή τὸ χροσός του. Σίμερα βέβαια τὸ χρέημα ήταν σε θανάσιμα κατάσταση, η πάντα ξερη και άγονη γή ήταν τώρα παχειά, γόνιμη και τὸ σιτάρι ύψώνονταν καρπερό. Μά αυτό άκριβός είχε άνοιξε την όρεξη τὸυ τοκογλόφου Μορναν, ο όποιος, ζητούσε την εύκαιρία να τὸ άποχτήση σε έξουτελιστική τιμή. Βολιδσοκόπησε μάλιστα σχετικά τὸν Πέτρο, μά ο Πέτρος ούτε τὸυ έδωσε καθόλου σημασία. Ο τοκογλόφος όμως, βέβαιος ότι μια μέρα τὸ χρέημα θα γινόταν δικό του, δεν τὸυ ξανάπε τίποτα. Θάχρονταν μια μέρα, συλλογιότηκε, που ο Πέτρος θα θα μπόρεσε να πληρώση τὸ χροσός του με μισ, και για νά ανεβή μάλιστα πιο πολύ τὸ χροσός αυτό δε τὸ ζητούσε ούτε τούς τόκους επί τρία χρόνια. Τέλος τὸυ έστειλε τόν κλητήρα και τὸυ ζήτησε μαζί κεφάλαιο και τόκους. Ο Μπιτούι δεν μπόρεσε να εσφάλη άμέσως όλο αυτό τὸ χροσός. Έτσι λοιπόν τὸ χρέημα της «Καρυδιάς» θάβγαζε σε πλειστηριασμό και ο Μορναν θά καταρωθνε να τὸ άποχτήση. Όταν ο Πέτρος πήρε τὸ χορτί από τόν κλητήρα, τόν έπασσε άγριος θυμός, γιατί κατάλαβε την παιγία που τὸυ είχε στήσει ο τοκογλόφος. Ξεκίνησε λοιπόν για τὸ σπίτι τὸυ Μορναν. Έθελε να τόν βρη και ν' άρήση τὸ θυμό του να ξεσπάση κατά πόνου του, άκαρπτης. Στο δρόμο όμως τὸυ πέρασε ο θυμός και οκέφτηκε πως καλύτερα θα ήταν να μιλήση με μαλακό τρόπο στον τοκογλόφο και να τὸυ ζητήση μια μικρή προίεση για τὸν έξόφληση. Έτσι και έγινε. Ο Μορναν τόν καλοδέχτηκε τὸν σπίτι του και μάλιστα τόν φιλέψε κ' από τὸ καλύτερο κρασί του. Ο τοκογλόφος προσποιήθηκε πως λυπόταν τόν Πέτρο και συμφώνησαν να τὸυ πληρώση μετά μια βδομάδα τούς τόκους μιας χρονιας και τή μοχη τών Άγιων Πάντων τὸ υπόλοιπο ποσόν. Ο Πέτρος λογάρισε νά πουλήση σὸν μεταξὺ αυτὸ τή γελάδα του. Θάπανε από αυτήν κάμποσα χρέηματα. Έπειτα ειπή τὸν σιτάριου του, τὰ κριθάρια του, τή βοφή, τις πατάτες. Όλα αυτά θα τὸυ έφερναν ένα μεγάλο κέρδος, συλλογιόζονταν όταν γυρίζε σὸν σπίτι του, και θα ξεφλοιστε τὸ χροσός, χωρίς να χάση τὸ χρέημα του. Μά όταν έφτασε σὸν σπίτι βρήκε τή γυναίκα του καταπιεσμένη. Η άγέλαδα τους είχε άφρωστει και ο κτηνίατρος που πέρασε από και την ειβε ειπε πως ένενήγνα τους έκαστὸ θα ψόφαγε. Ούτε ως κρέας δεν

μπορούσαν πεινά να την πουλήσουν, γιατί η άρρώστεια της ήταν πολύ έπιμόδυνη.

— Άχ! Θεέ μου! Θεέ μου, στέναξε τότε ο δυστυχισμένος κτηνίατρος... Τι να κάμη τώρα; Πως να πληρώσω σε μια βδομάδα τούς τόκους που ύποχρηγή; Θα σκοτωθώ, θα σκοτωθώ!

— Πέτρο, τὸυ ειπε κλειόνας η γυναίκα του, ίσως να μὰς περιμένη ο Μορναν. Σάν χριστιανός, θα μὰς λυπηθή για τὸ συμφερό που μὰς χτύπησε.

— Τελείωσε πια, ειπε εκείνος. Κάποιο κακό μὰς κυνηγάει και δε θα γλυτώσουμε... Α! όχι! Βαρύθηκα πια. Θα σκοτωθώ!

— Ξπά, Πέτρο μου, ήσυχασε, τούβλεψε η γυναίκα του. Μπορούμε να καλέσουμε τὸ Μορναν να ιδη κ' ο ίδιος τις πλοσίες σοδειές μας και να τὸυ ειπώμε να μὰς περιμένη. Έχουμε τόσα πράγματα να πουλήσουμε: Σιτάρια, κριθάρια, πατάτες, μήλα, σταφύλια. Η γουροφάνα μας κοιταζει να γεννήση και θα μὰς φέρη τόσα γουροφάνα. Έχουμε ακόμα και τὸ μεγάλο τὸ χοίρο μας που μπόρουμε να τόν πουλήσουμε και να πάρουμε κάμποσα χρέηματα.

Ξαφνικά μια άστραπη φώτισε τὸ σταθλό όπου βρισκόταν οι δυστυχισμένοι άνθρωποι κοντά στην ψόφια άγέλαδα τους. Τρομαγμένοι έτρεξαν προς την πόρτα. Ο σόφρανός άπ' άρη σ' άρη ήταν σκεπασμένος από κατάμαυρα μολβένια σύννεφα. Η βροντής τράναζαν τη γή!... Ένας φοβερός άόρος ειχε σηκωθεί ξαφνικά και λυγίσε ως κάτω τὰ δέντρα. Φύλλα και φρούγανα ύψώνονταν σφιρογοριότα ως τὸ σίνγημε και όλα γύρω ειχανε σκουινιάσει. Μολις πέρασε ο άνεμοστροβίλος, άραίες στέλες βοχίης, άρχισαν να πέφτουν. Τή στιγμή εκείνη ένα άμείζαμ που έρχονταν από πέρα σπαμάτρωσε μπροστά στην πόρτα τὸυ σταθλό και ο δικαστικός λητήρας προβάλλοντας από τὸ παραθυρόκι τὸ κεφάλι τὸυ, φώναξε: — Καλὸ μέρο, μαστορο-Μπιτούι... Έξω να σὺ πὸ δυό λόγια...

Έχεις τὰ τρακόσια φράγκα που ύποσέθηκες σὸν κ. Μορναν.

— Άχ! Θεέ μου! Θεέ μου! στέναξε η Νανέττα.

— Πέρασε μέσα, κύριε Μασερό, τὸυ ειπε ο Πέτρος, να δης τή συμφερό που μὰς χτύπησε...

— Τι, σου ψόφησε κανένα ξώο;

— Ναί... ψόφησε η γελάδα μου. Αν θελήσης να μὸυ κάνη κατάσχεση, θα σκοτωθώ...

— Όλοι οι σφειλίτες έτσι λένε, ειπε ο κλητήρας. Μά ένω θα προσπαθήσω να μὸν κάμη κατάσχεση ως αύριο και φρόντισε να βρής τὰ χρέηματα.

Η Νανέττα έξακολουθούσε να κλαίη. Τὸ άμείζ με τόν κλητήρα γάθηκε τρέχοντας σὸν δρόμο, ενώ ο Πέτρος που στέκονταν στην πόρτα, πρότεινε τή γροθιά του σφουλιάζοντας:

— Άστραπή να σε κήνη και σένα και τὰ χαριότι σου, πολιάνθρωπε!

Μά τή στιγμή εκείνη ειγνε κάτι τρομερό. Ένας άλλόκοτος θόρυβος ακούσθηκε σὸν κωρυμέδια, κά ή κτηνίατρος η στέγη από κωρυιάδες σφάρσε. Ήταν χαλάζι, ο τρομερός αέτος ορημοχίτης τάν σαρτιόν και τών φροστών.

— Χαλάζι! Χαλάζι! φώναξε ο Πέτρος σφιρογοριόζοντας σαν τρελλός. Καθίχουμε, γυναίκα, καθίχουμε!...

Υστερα, ο δυστυχισμένος γεωργός, σηκώνοντας τὰ μάτια του προς τόν σόφραν, φώναξε:

— Ρίξε! Ρίξε! όρμησε τὰ σιτάρις, τὰ κριθάρια, τὰ φρούτα, όλα, όλα! Μὸν άφήση τίποτα! Δέν με μέλλει! Δέν εινε δικά μου αυτό, εινε τῷ Μορναν.

Ο τόπος όλόγυρα άσφρωλογοίσε από τὸ χαλάζι. Η Νανέττα ειχε κούψει τὸ κροσώπο της μέσα στις παλάμες της για νά μη βλάη τή συμφερό, κ' έκλεισε - έκλεισε άπαρηγόρηστα. Τέλος η μάρα άέρασε και ο ήλιος άστραψε πάλι σ' όλη του τή δόξα. Ο Πέτρος βγήκε να φερη μια βόλτα σὸν χρέημα, για να ιδη την συμφερό που τόν χτύπησε. Η φτωχή Νανέττα, στενάζοντας, άτέβηκε σὸν σπίτι και σμοισάστηκε κατακοιμισμένη σε μια πολυθρόνα. Πόση όρα κέμινε εκεί σμοισαμένη δεν κατάλαβε. Μόνο κατά τὸ δειλινό συτήλησε από τὰ γέλια και τις φωνές τὸυ Γιαννάκη, που έφώναζε χτυπώντας χαρούμενα τὰ χέρια του:

— Ακόμα, μπαμπά! Μπαρό, μπαρό, μπαμπά! Άλλη μια ή...

Η Νανέττα καταγενούτενη Πως ειχε ο Πέτρος τή τόσο κέρφ όστε να κνήη όστεια τὸυ παιδιού.

— Μπαρό, μπαμπά! έξακολουθούσε να φωνάζη ο μικρός χτυπώντας τὰ χρέηματα του.

Η Νανέττα σηκώθηκε και κατέβηκε να ιδη τί γίνεται...

Στην αβλή ύψώνονταν μια γιγάντια καρυδιά,

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΪ'ΒΟΔΑ

Του Έρμαννεύη Γκείμπελ

Τό σπύτε του βοϊβόδα βρίσκειται χλωμένο μες στο δάσος—τό βάθος του δάσους. Τριγύρω, όλα είνε σκεπασμένα από πυκνό χιόνι.

'Η κόρη του βοϊβόδα κάθεται μπρός στο τζάκι και κεντίζει το υφαντικό πέπλο της. 'Ακούει τό θύριβο που κανει ο άέρας μες στο τζάκι, και σκαλιρίζει τή φωτιά.

Τή στιγμή έκεινή, μπαίνει μέσα ή γοηά τών δασών, που φέρνει πάντα κακό μαντάτα.

— Καλησπέρα, άγαπημένη μου κόρη, τής λέει. 'Ηρθα να σου πω ένα τραγουδάκι.

— Τί γά τά κάνω τά τραγούδια σου ; τής αποκρίνεται ή νέα. 'Ο καλός μου θάρρη σέ λίγο να παντρευτούμε. Θα σου δώσω ψωμί και κρασί, γά να γυρίσος, μιά ώρα άρχίτερα από τά δάση σου.

Μά ή γοηά τής λέει :

— 'Εχεις καρό άκόμα μπροστά σου όσπου να παντρευτής. 'Ο καλός σου δέν θά γυρίση πίσω. Τό δάσος είνε πενικό και ο δρόμος είνε πολύ μακρός... 'Ο καλός σου πήρε, κατά λάθος, άλλο δρομο και χάθηκε !...

— Γιατί με βασανίζεις με τίς ψευτιές σου ; φωνάζει κλαίοντας ή κόρη. 'Ο καλός μου θά μου μείνη πιστός, θα με στεφανώθῃ. Μοθ τό έπασε... 'Όταν βγούν κόκκινα τριαντάφυλλα κάτω άπ' τά κάτασπρα χιόνια, θά κάνουμε τούς γάμους μας.

'Η νέα μιλάει με δυνατή και σταθερή φωνή. Κε τά βάθος όμως είνε άνησυχή. 'Ο άέρας σφυρίζει παράενα στο τζάκι. 'Η γοηά κάθεται κοντά στη φωτιά κι άρχίζει τό μοιρολόι της :

— 'Ενά έρχόμουν έδώ, συνάντησα κοντά τή χορδήρα τρεις λύκους που ούρλιαζαν, με ματαμένη γλώσσα. Παρακάτω, είλα στην κορφή ενός δέντρουο τρία κορακία που έκρωσαν κ' έλεγαν : άναμεταξύ τους : 'Θά έγμε καλά σήμερα».

'Όταν έφτασα στην λαγωμένη λίμνη, είδα ξεπαλωμένο άπάνω της ένα όμορφο παλληκάρι, με μιά βαθεία πληγή, από την όποία έχει στάξει όλο τό αίμα του... Μέσα στο δασπο χιόνι είχα άνθίσαι ένα κόκκινο τριαντάφυλλο... Μά καταλαβαίνεις τώρα ; Μακρός είνε ο δρόμος και πυκνό τό δάσος ! 'Ο καλός σου δέν θά ξαναγυρίσει κοντά σι υ.

Τό μοιρολόι τελειώσε... 'Η γοηά έφυγε... 'Η φωτιά έορβος στο τζάκι.

'Η νέα σιόθηκε άκίνητη και δέν ελεπε τίποτα. Μά τό μάγουλά της ήτανε κατάχλωμα. Κι' όσο πύδ δυνατά σφύριζε έξω ο άνεμος—τόσο πύδ δυνατά έκρωσαν τά κορακία !...

'Υστερ' από τρεις μέρες, ή μοναχοκόρη του βοϊβόδα πέθανε άπ' τόν καύμο της !...

άπό την όποία είχε πάρει και τό δυομá του όλο τό χτήμα. Κοντά στην οίκα της καρδιάς, ή Νανέτια έβριστό Γιαννάκη που ξεκαρδίζονταν στα γέλια και κουνούσε καρμικά τά χεράκια του. Σέ μιά στιγμή θύφονταν τά μάτια της προς τό μέρος που κúταζε τό παιδί, είδε κάτω άν μεγάλο κρηκό τσοτσάλι, να κέρμεται από τό χαμηλό κλάδο κλώνος της καρδιάς και ή κουνιέται στο κενό. 'Εντροπή ή δυστυχισμένη γυναίκα έκαμε δυο βήματα προς τά πόδια, άφήνοντας μιά στριγγά κρηαγή φρίκης. 'Ο Πέτρος όμως τό είχε σ'πή στον κλητήρα, κρημάστρε !...

Δεκαεπτά χρόνια πέρασαν από τότε. 'Ο τοκογλύφος Μορντιάν, στο μεταξύ αυτό είχε γίνει κύριος της περιουσίας του φτωχού Πέτρου Μπουτού. 'Ο Γιάννης Μπουτού, ο μικρός Γιαννάκης, είχε γίνει σαστό παλληκάρι και ήταν από τους πιο επιδέξιους ξυλοκόπους του τόπου.

Κάποτε ο Μορντιάν τό φώναζε να κόψη την καρδιά. 'Ο Γιαννάκης πήγε από τό πραι, χόραξε τό δέντρο δλόγρια κοντά στην οίκα κι' άρχισε να χτυπάει με τό τσεκούρι του. Κατά τό μεσημέρι έφτασε και ο τοκογλύφος.

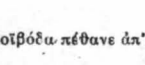
— 'Ω ! άργει άκόμα να πύση κ. Μορντιάν, του είπε ο Γιαννάκης όταν τον είδε. Θέλει τουλάχιστο μιά—μιάμια ώρα.

Μιά τρομερή λάμψη πύρασε από τά μάτια του νέου ξυλοκόπου, όταν έλεγε τά λόγια αυτά.

'Ο τοκογλύφος σιόθηκε πύδ πύρα για να παρακολουθήση την έργασία. Σέ μιά στιγμή όμως ένα τρομερό τρέξιμο άκούστηκε και πριν προφτάση ο Μορντιάν να παραμερήσει, τό γυγάντιο δέντρο σφισάστηκε κάτω σάν κεραυνός. 'Ο χαμηλότερος κλάδος του έπεσε άπάνω στον Μορντιάν κ' ένα ξερό και μακρουλό κλάδι του, όμοιο με μαχαίρι, του πύρασε πύρα και πύρα τό στήθος και τον κάρφωσε στην ήγή. Τή στιγμή που ξεψυχούσε ο τοκογλύφος είδε τον Γιαννάκη να σκίβη πάνω του κατάχλωμος, με μιά άγρια άστραπή έκδικήσεως στα μάτια και να του λέη :

— 'Από τον κλάδο αυτό καταραμένη, είχε κρημαστεί ο πατέρας μου !...

ΤΩΛ ΠΙΟΝΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΖΟΥΝ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΑΤΟΜΗΜΕΝΩΝ ; ...

'Ενα από τά μεγαλύτερα προβλήματα της ιατρικής επιστήμης είνε και τό έζησ ; ή ζση, δηλαδή ο πόνος και ή συνείδηση, καταπαούν άμέσως την ίδια στιγμή που τό λεπίδι της λαμπτειουομ θά χωρίση τό κεφάλι από τον κορμό του σώματος ; Τό πρόβλημα αυτό είνε πράγματι τρομερό και δέν έπαυε ν' άπασχολή τον ιατρικό κόσμο της Εδρώπης και της 'Αμερικής, από την πρώτη φορά που έτέθη τό ζήτημα επί τάπτος, από τά 1852 δηλαδή. Μέχρι της έποχής έκεινης, όλοι έπίστευαν ότι ο θάνατος έπήρχετο ήμέσως μετά την άποκεφαλίση. Μερικές όμως άσημαντες λεπτομέρειες, έκαναν πολλους να πιστεύουν ότι τό κεφάλι, του καρατομημένου έξακολουθούσε να ζή και μερικά λεπτά της ώρας και μετά την άποκοπή του από τό σώμα. Κανείς όμως δέν είχε μελετήσει επαρκώς τό ζήτημα, γά να μωρη ή έκφραση μετά κύρους τη γνώμη του.

'Ο πρώτος ο όποιος μελέτησε ουστηματικά την περίπτωση αυτή, ήταν ο διάσημος γάλλος φυσιολόγος Κλαυδίου Μπερνάρ, ο όποιος έπειδή δέν μπορούσε, φυσικά, να πειραματισθί πάνω σε άνθρώπινα κεφάλια, έκανε τά πειράματά του πάνω σε σκύλους και κατά τον έζησ τρόπο :

'Επερνε ένα σκύλο, τον έδανε, του έκοβε τό κεφάλι μ' ένα κοφτερό λεπίδι και τότε τό άφηνε να στραγγίση όλο τό αίμα του... Κατόπιν ξανάπερνε τό κεφάλι του σκύλου και του διοχθέτησε ζεστό αίμα από τον ύπολοιπο κορμό του... Τό κεφάλι έαρχίσε τότε να ζή !... 'Όποιος φώναζε τό σκύλι μ' τ' όνομά του, έβλεπε τά μάτια του να στρέφονται προς τό μέρος του !... Τό φαινόμενο αυτό έπαυε να παρατηρείται από τη στιγμή που τό πρόσθετο αίμα ξανάσταζε από τις άνογιμένες όρτηρες.

'Από τό πείραμα αυτό, ο Κλαυδίου Μπερνάρ έβγαλε τό δρθότατο συμπέρασμα ότι τό κεφάλι ενός καρατομημένου έξακολουθεί να ζή μέχρι της μέχρη της στιγμής που θά γάση όλο τό αίμα του.

Οι ιατροί δέν πίστευαν στην άρχη τό έπαγεόρηματα του διαρροέσος αυτού φυσιολόγου. 'Υστερα όμως από λίγο τους παρουσιάσθηκε ή έδκαρία να πιστοποιήσουν και μόνοι τους την δρθότητα των άπόψεων του Κλαυδίου Μπερνάρ. Μερικοί έγκληματια είχανε καταδικασθί ν' άποκεφαλισθύν και ή 'Ιατρική Σχολή του Παριέστηριου των Παριζίων, ζήτησε από τό 'Υπουργείο της Δικαιοσύνης την άδεια να της παραχωρήσυν, ν μετά τη θανατική έκτέλεση, τά πύδματα με τά κομμένα κεφάλια, γά να γίνουν επιστημονικά πειράματα επ' αυτών. 'Η άδεια έδόθη, τά πειράματα έγένοντο και άπέδειξαν ως δρθούς τούς ίσχυρισμούς του Μπερνάρ. 'Υπό την έπίδραση του ένσυναλχθέντος αίματος, τά κομμένα κεφάλια των καταδικών ξανάπραν πράγματι χρώμα και ζση, τά μάτια τους μύσνοίεσαν και τά χείλη τους ψύθουσαν δκατόληπτες λήεις... Κατόπιν αυτού πορδέχθησαν όλοι ότι τό κεφάλι ενός καρατομημένου που πέρτει μες στο κλάδι, βλέπει τί γίνεται γύρω του, βλέπει τό δίμοιο να σκίβη από πάνω του, άκούει τις φωνές του πληθους, καταλαβαίνει ότι έχει άποχωρισθί από τό σώμα του ! Ποιός άνθρώπινος νος θά μωρεόση ποτέ να φαντασθί πύδ τρομερό μαρτύριο από αυτό !...

Πόσον καρό διαρκεί ή έφήμερη αυτή ζση ; Αυτό κανείς δέν μωρεόσε μέχρι σήμερα να τό ύπολόγιση μεθρηματικά. 'Ο ειδικό παραδέχεται ότι διαρκεί έρωκτά λιπά τά ώρες. 'Όστόσο, ύπάρχουν και πολλοί έπιστημονες οι όποιοι διατείνονται ότι ο θάνατος είνε άκαριαίος και ότι τά δείγματα ζωής που δίνει ένα κεφάλι και μετά τον άποχωρισμό του από τό σώμα, είνε άσυναίσθητες κινήσεις... Πουός θά λση έριστιμώς τό τρομερό αυτό πρόβλημα ; 'Εού τό έρώτημα, έού ή άπορία !...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ... ΚΙΝΗΤΑ

'Η μεγάλες πρωτογωνίστριες του κινηματογράφου στην 'Αμερική έφήμησαν έναν πρακτικό νατερισμό. 'Εραδισθηκαν με καμαρίνια... κινητά, τά όποια λύνουν, τοποθετώνται με δλη την έπίπλασι τους έπάνω σ' ένα μικρό αυτοκίνητο, μεταφέρονται και στήνονται έποδύηποτε. 'Ετσι μιά πρωτογωνίστρια που αναγκάζεται να πάη σ' ένα μακρινό κ' έρημικό μέρος για την κινηματογράφισή μιάς σκηνης δέν είνε ύποχρεωμένη να πηγαινή εκεί μακριαρισμένη, έτοιμη, με κίνδυνο να χάλη τό μακ γιάς της στον δρόμο, οπτε πάλι να κινή την τουαλέττα και τη μεταμωρεασί της στο ύπαιθρο, έκει μπροστά σε όλους 'Απλοδύτατα μεταφέρει τό καμαρίν της, τό στήνι, κάνει την τουαλέττα της με δλη την άντιση της και αναπαύεται με την ήσυχία της, ό-τιαν της μείνη κωιρός, στο μεταξύ δύο σνηρών διάστημα.